

עפ"ת 61635/03/16 - כהן יובל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

13 יולי 2016

עפ"ת 61635-03-16 כהן יובל נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אילן ש' שילה, סג"נ

המערער כהן יובל

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן) מיום 3.3.16 (גזר הדין) שבו הרשיע בית המשפט את המערער, לאחר שמיעת הראיות, בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת בת 189 קמ"ש במקום שבו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש. בית המשפט גזר על המערער עונש פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של שנה אחת, פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים, מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס 3,000 ₪.

הערעור מופנה כלפי הכרעת הדין ולחלופין כלפי גזר הדין.

בכתב האישום נאמר כי ביום 18.9.12 בשעה 07:40 נהג המערער באופנוע בכביש 2 סמוך למחלף חוף השרון שבמקום שבו המהירות המותרת המירבית היא 90 קמ"ש והוא נהג במהירות של 189 קמ"ש (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש מממצאי מכשיר הממל"ז ("המכשיר"). המערער כפר בעובדות ובית המשפט שמע עדים וקיבל ראיות.

בית המשפט בחן את הראיות, סקר בהרחבה את עדותו של מפעיל המכשיר שתיאר כיצד לאחר שקלט את האופנוע נוסע במהירות של 194 קמ"ש, רדף אחריו בניידת, האיץ למהירות של 220 קמ"ש, שידר פעמיים את מספר רישיון הרכב למוקד והמשיך בנסיעה (צפונה) עד שכשהיה במהירות של 80 קמ"ש נסע בצד האופנוע והורה למערער לעצור. תגובתו של המערער הייתה "אני לא יודע מה להגיד, זו פעם הראשונה שלי, אני לא נוסע מהר, אני יכול לנסוע מהר? תראה אותי, אין לי מה לומר". העד נחקר בחקירה שכנגד והשיב לכל שאלות הסנגור, שמר על קשר עין עם הנהג ורשם את פרטיו כשעצר. כן הגיש תע"צ בדבר תקינות המכשיר, טופס ביקורת תקופתי וצילום דף של כרטיס המכשיר.

המערער העיד ואישר שחלף על פני השוטר שנשען על הניידת, ובהמשך הדרך שמע צפירה ועצר. המערער הכחיש את העבירה וטען לטעות בזיהוי. בחקירה שכנגד אישר שנסע באופנוע סיב 1000 לבן וכתום עם קסדה מיוחדת מאוד, אך לטענתו נסע במהירות של 90 עד 100 קמ"ש.

עוד העיד מטעם המערער מר ניר קוסטיקה, שערך חוות דעת והגיע למסקנה כי המהירות הגבוהה של נהג האופנוע שנסע במהירות מופרזת אפשרה לו להימלט וכי המערער זוהה בשוגג כנהג שנסע במהירות. לדבריו קיים ספק סביר אם היה זה המערער שנהג במהירות מופרזת וזאת הן עקב אופנועים נוספים שנסעו באותה דרך הן בשל הסתרת האופנוע על ידי כלי רכב אחרים, באופן שלא היה קשר עין רציף בין השוטר לבין האופנוע.

עמוד 1

בית המשפט בחן את העדויות, מצא כי השוטר הפעיל את המכשיר והמכשיר פעל לפי ההנחיות, כי לא הובאו ראיות מטעם המערער להוכיח שהמכשיר לא היה תקין, וכי השוטר לא עומת עם עדותו שעל פיה הבחין במערער נוהג באופנוע זיהה אותו על פי האופנוע ולבושו, צילם אותו ותמונתו זוהתה, והגיע במקביל אליו. באשר לעדות המערער נקבע כי עדותו לא הייתה מפורטת, וטענתו שכלי רכב אחרים עברו אותו במהירות הייתה סתמית. בית המשפט הוסיף ודחה את חוות דעתו של מומחה ההגנה, שלא ידע להשיב לשאלות בדבר משך הפעולות השונות שעל השוטר היה לנקוט לפני שהתחיל במרדף אחר המערער, ולא צירף לחוות דעתו תיעוד בדבר ניסויים שלטענתו עשה להוכחת דעתו. עוד נמצא כי עיקר עיסוקו של המומחה בתאונות דרכים, ולא נמצא כי יש לו מיומנות בתחום הפעלת מכשיר ושימוש בו. כך גם מצא בית המשפט פרכות וחסרים נוספים בעדות המומחה. לבסוף הגיע בית המשפט למסקנה שהתביעה הוכיחה מעבר לספק סביר כי המערער הוא שעבר את העבירה, והרשיע אותו בגינה.

בכתב הערעור ובטיעון לפניי חזר ב"כ המערער על טענותיו בבית משפט קמא ומיקד אותן בשתיים אלו: האחת טעות בזיהוי המערער כמי שנתפס במכשיר כנוהג במהירות של 194 קמ"ש, והשנייה באשר לתקינות המכשיר. כן טען ב"כ המערער לחומרת העונש.

המשיבה גורסת כי בית משפט קמא בחן היטב את שתי השאלות ומצא, כעניין שבעובדה, כי אין ממש בטענות המערער. השוטר זיהה אותו באופן ברור, המכשיר היה כשיר ותקין, ואף הטופס שמילא השוטר היה ברור. גם העונש אינו חמור.

סבורני שאין ממש בערעור זה, ובפסק הדין השיב בית משפט קמא היטב לכל השגות המערער.

אשר לשאלת הזיהוי: המערער כפר בעצם הימצאותו במקום בזמן הרלוונטי, אך במהלך עדותו הודה כי נהג באופנוע הרלוונטי בזמן ובמקום המפורטים בכתב האישום. השוטר הבחין באופנוע המתקרב לכיוונו, בצבעו הכתום לבן וברוכב שלבש חליפה שחורה וקסדה לבנה כתומה, כשהוא עצמו טען כי כמוה יש רק 500 בעולם. השוטר הבחין בלוחית הרישוי ובמספרה ושידר את הפרטים פעמיים למוקדן, וכן העלה את תמונת הרוכב למרשתת, כאשר לאחר מכן העיד המערער שהתמונה זוהתה בידי בן משפחתו (חמו) לנוכח הקסדה המיוחדת. כן העיד השוטר, ועדותו הייתה מקובלת על בית משפט קמא, כי לאחר שהאיץ מספיק את מהירותו שמר על קשר עין עם המערער עד לעצירתו, תוך כדי שנסע במקביל אליו במהירות של 180 קמ"ש. המערער לא חקר את השוטר על גרסתו שהשוטר לא נהג במקביל אליו אלא מאחוריו, ולא העיד באיזה נתיב מתוך שלושה נסע, כאשר השוטר העיד שהמערער נסע בנתיב השמאלי. בית המשפט דחה את עדות המומחה, העומדת בבסיס הטענה שהשוטר לא זיהה את המערער, בנימוקים מפורטים המקובלים עליי. על כן יש לדחות את טענת המערער שעדות המומחה מוכיחה שהשוטר לא יכול היה לשמור קשר עין עם המערער. גם החישובים שמנסה ב"כ המערער לעשות, על יסוד אותה חוות דעת שנדחתה, אינם יכולים להועיל לו, לאחר שהתשתית העובדתית לחישובים אלו קרסה, כמו ההנחה שהניח שמהירותו של המערער הייתה קבועה לכל אורך הדרך.

עוד יש לזכור שהמערער עצמו בתגובתו לשוטר, לאחר שעצר את האופנוע, הודה למעשה בנהיגה במהירות מופרזת.

חרף כל טענות המערער, שכאמור לא היו אלא חזרה על טענותיו בבית משפט קמא, לא מצאתי עילה להתערב במסקנתו של בית משפט קמא כי השוטר זיהה את המערער באופן שאינו מותיר מקום לספק סביר.

דומים הדברים באשר לטענות נגד המכשיר ויישום נוהלי הפעלתו.

ב"כ המערער טוען נגד דף הבדיקות (ת/5) שבדק השוטר את המכשיר לפני המשמרת שבה השתמש בו ולאחריה.

לטענתו בעוד שבבדיקות המקדימות סימן השוטר "V" ליד כל אחת מארבע הבדיקות המלמדות על תקינות ורשם "תקין", הרי בבדיקות שבתום המשמרת סימן "V" על כל אחת מהבדיקות אך לגבי שתיים מהן לא רשם "תקין". מחדל זה, כך ב"כ המערער, ועל פי הפסיקה, מעלה ספק באשר לתקינות המכשיר ודי בכך לפסול את ממצאיו.

המשיבה טוענת כי בית המשפט בדק את המסמכים המעידים על תקינות המכשיר, לרבות המסמך שמילא השוטר ומסמכים אחרים שהוגשו בהסכמה, וקבע שהבדיקות ואופן הפעלת המכשיר היו תקינים. עוד נקבע כי המערער לא הצליח להפריך את תקינות המכשיר, ולא הציג כל ראיה לאי תקינותו בשעת ההפעלה. השוטר העיד שסימן את הבדיקות גם ביומן ההפעלה וכי סימן "V" גם לגבי הבדיקות שנטען כי לא רשם בצדן "תקין", אלא שסימן את ה"V" כאות לכך שהמכשיר נמצא תקין.

עיינתי במסמך שבמחלוקת (ת/5) שערך השוטר ומצאתי, כבית משפט קמא, כי כל שהמערער מלין עליו הוא שהשוטר סימן "V" על כל אחת מהבדיקות, אך לא ציין "תקין" לגבי שתיים מהן. אולם, ברור מהטופס ומעדות השוטר שהמכשיר נבדק לפני ואחרי המשמרת ונמצא תקין, והוא סבר שדי בסימון "V". בית משפט קמא גם עמד על הפסיקה שהכירה ברישומים שכאלה תקינים (עפ"ת 15-03-19968 שאושר בבית המשפט העליון - רע"פ 4150/15).

לפיכך יש לדחות גם טענה זו של המערער.

ב"כ המערער משיג על חומרת העונש מהטעם שחלף זמן רב מאז עבר המערער את העבירה, עברו נקי (פרט להרשעה אחת לפני כ-20 שנה) ומדובר במקרה חד פעמי שאינו מאפיין את נהיגת המערער. נטען גם לעינוי דין עקב הזמן הרב שחלף מאז תחילת ההליך בבית משפט קמא ועד לסיומו. עוד נטען לנסיבות אישיות של המערער לרבות עיסוקו כנהג משאית לפרנסתו, והתבקש סיווג הפסילה לאופנוע בלבד.

המשיבה תומכת בגזר הדין מנימוקיו, שאכן הביאו בחשבון את כל הטענות לקולת העונש, ומחומרת העבירה בהתחשב בין השאר במהירות המופרזת שבמופרזת. היה מקום לדחות גם את סיווג הפסילה והעונש בכללותו אינו חורג מהמקובל.

איני רואה מקום להתערב בעונש ואף לא לסווג את הפסילה לאופנוע בלבד, ונימוקיו המפורטים של בית משפט קמא לעונש, לרבות הפסיקה שהביא בגזר הדין, מקובלים עליי. בית משפט קמא עמד על מתחם הענישה הכולל מאסר (שלא התבקש בענייננו), ופסילה לתקופה שבין שנה וחצי לבין 5 שנים) ובעונש הפסילה לשנה אחת הקל במידה רבה עם הנאשם. במיוחד כך, לנוכח חומרת העבירה של נהיגה "מטורפת" והסיכון הרב שבצידה מחד גיסא, והעונש ההולם שהיה צריך לדעת בית משפט קמא לכלול גם מאסר בפועל.

לסיכום: הערעור נדחה מכול וכול.

הבנתי מב"כ המערער שהמערער כבר הפקיד את רישיונו ולא לקח אותו אף על פי שקיבל הזדמנות כזאת.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ו, 11 יולי 2016, בנוכחות ב"כ המערער עו"ד שור וב"כ המשיבה עו"ד גרובס.

אילן ש' שילה , שופט
סג"נ